

сѣгледате страната и да узнайте незапазеныѣ мѣста.
— Пази Боже! рекохъ тѣ, ный не мыслимы зло, ный
смы мирны хора. Ный смы синца дванайсетъ братѣя,
най малкыйтъ остави го баща ни въ кѣщи, а другыйтъ
не сѣществува. (Быт. **мв.** 6—13).

§, 53. *Иосифъ упрѣ Симеона до като доведжтъ
Веніамина.*

17
Туй много нажали Иосифа, дѣто Веніаминъ не
дойде съ другыѣ, за туй имъ рече: „Искамъ да са
увѣрѣ да ли говорите истината. Нека слѣдователно
да остане единъ отъ васъ тука като заложникъ, до
като доведете и по малкыйтъ си братъ; а другыѣ
идѣте си съ житото.“ — Тогази тѣ наченѣхъ да ду-
мать помежду си: „Праведно страдаймы туй! защото
са отнесохмы безчеловѣчно къмъ нашійтъ братъ; ето
сега приемамы наказаніе.“ — Тѣ мыслѣхъ, че Иосифъ
не разумѣваше думыѣ имъ, защото имъ говорѣше
чрѣзь прѣводитель; но той са оттегли на страна и
плака. (Быт. **мв.** 14—24).

§, 54. *Връщатъ са братѣята Иосифовы.*

Иосифъ заповѣда да напълнѣтъ платницыѣ на
братѣята му съ жито, и парыѣ, които сѣкый носѣше,
да ги турѣтъ на устата на платницыѣ. Послѣ ги
отпуснѣ и упрѣ само Симеона заложникъ. Тѣй си трѣ-
гнѣхъ братѣята Иосифовы и, като стигнѣхъ у тѣхъ
си, разказахъ сичко, което имъ са бѣ случило. А като
отворихъ платницыѣ, за да испразнѣтъ житото,
смаяхъ са, като намѣрихъ сѣкый своето сребро.
(Быт. **мв.** 25—26).